

[Chr. J. Hansen.]

lider under Boligmangel, men som forstaaer, hvad ordentlige Boligforhold, gode Hjem betyder for vort Land, for vore Børn, for Ungdommen, men ogsaa for de ældre. Jeg tænker i Særdeleshed paa, hvor stærkt dette Spørgsmaals Løsning maa interessere vore Kvinder, naar man ved, at voksne, gifte Børn paa Grund af Boligmangelen maa bo hos Forældre, der i Forvejen har for lidt Plads. Naar man ved, hvorledes der i en lille 2 Værelses Lejlighed, ja endog i 1 Værelses Lejligheder maa foregaa Vask, Tøjtørring, Madlavning, Lektie-læsning, Børn skal lege, Manden skal hvile efter en Arbejdsdag o. s. v., saa tror jeg, man forstaaer, det ofte gaar disse Mennesker paa Nerverne, man forstaaer, at mange Børn vokser op med en Brod i Sindet over for det Samfund, der byder saadanne Vilkaar, tilmed i en Verden, hvor der er nok af alt, saafremt vi forstaaer at udnytte Mulighederne paa en fornuftig Maade.

Men det er ikke alene Lejligheds-spørgsmaalet, der er aktuelt i Tiden, ogsaa Værelsemangelen for de unge er et Problem, som man maa være opmærksom paa og søge afhjulpnet. Ungdomskommissionen har, som naturligt er, og som allerede nævnt af den højtærede Minister, haft sin Opmærksomhed henvendt paa Spørgsmaalet og afgivet Betænkning derom. Men naar man ser, hvad der nu er kommet ud af Værelseloven i Forhold til det oprindelig fremsatte Forslag, bliver man ikke alt for optimistisk, hvad angaar Ungdommens Ønsker i al Almindelighed.

Indgreb i Boligforholdene er selvfølgelig et ømfindeligt Punkt, men desværre har det været nødvendigt i adskillige Tilfælde i de senere Aar at gribe ind paa Omraader, hvor det ikke har vakt udelte Begejstring, men hvor det har været tvingende nødvendigt, saaledes som Forholdene har udviklet sig under Krigen og under Besættelsen. Det Forslag, som den højtærede Minister i sin Tid fremsatte i det andet høje Ting, var trods alt meget lemfældigt, og jeg staaer uforstaaende overfor, at det ikke kunde blive gennemført som forelagt, naar man ved, at saavel Konserveratives som Radikales, Dansk Samlings, kommunistisk og D. s. U. s. Ungdom stod bagved, de, der vel nok har den stærkeste Føling med det og maaske har den bedste Forstaaelse af, hvilken Betydning Boligspørgsmaalet har. Men der har ikke været nogen Mulighed for Forslagets uændrede Gennemførelse, og hvad der er opnaaet er altsaa

et Kompromis som i saa mange andre Tilfælde i det politiske Liv.

Det oprindelige Lovforslags Bestemmelser om, at Loven skulde gælde for hele Storkøbenhavn, er altsaa opretholdt, hvorimod Bestemmelserne om, at Loven ogsaa skulde gælde for alle Købstæder med 20 000 Indbyggere og derover og disses Forstæder, er ændret, saa at Loven kun kommer til at omfatte Byerne Aarhus, Aalborg, Esbjerg, Odense og Randers samt disse Købstæders Forstadskommuner, naar man mener, der er Trang dertil, medens alle andre Byer og bymæssige Bebyggelser er undtaget fra Loven, uanset hvilket Behov der eventuelt kan være. Det kan udmærket ske, at en Kommune, eventuelt efter en af Kommunalbestyrelsen foretaget frivillig Undersøgelse, er kommet til det Resultat, at der er Trang til Værelser, uden at den vil være i Stand til at afhjælpe Mangelen, fordi Loven ikke gælder for Kommunen, hvad der var Mulighed for efter de oprindelige Forslags § 2, Stk. 3.

Bestemmelsen i Lovforslagets § 4, Stk. 3, om, at Boliganvisningsudvalget skal tiltrædes af en Repræsentant for det lokale Ungdomsudvalg, der deltager med Stemmeret i Udvalgets Afgørelser, tror jeg, er en god Bestemmelse.

Naar Loven foreløbig kun skal gælde til Udgangen af Maj næste Aar, er det en kort Løbetid. Den kommer vel højst til at virke et halvt Aar, og der er jo ingen, der tror paa, at Bolignøden og heller ikke Værelsemangelen til den Tid tilnærmelsesvis er afhjulpnet, selv om vi forhaabentlig er betydeligt længere fremme end paa nuværende Tidspunkt.

Det foreslaaede Fordelingsprincip finder jeg heller ikke er særlig ideelt, idet jeg afgjort mener, at det har en Tendens til at skaane de store Lejligheder i Forhold til de mindre Lejligheder. Men der ved er altsaa intet at gøre, saafremt man vil have Loven gennemført.

At arbejdssøgende er udelukket fra at faa anvist Værelse maa vist afgjort betragtes som en Uretfærdighed over for disse unge.

Der har altsaa under Behandlingen af Lovforslaget ikke været Mulighed for at opnaa mere, og i den Affattelse, Forslaget nu har, skal jeg derfor paa mit Partis Vegne anbefale det til hurtig Gennemførelse i det høje Ting, samtidig med at jeg takker den højtærede Minister for Fremsættelsen af Lovforslaget og haaber paa, at ogsaa dette Skridt maa bidrage